

JANNIKS DAGBOG 12-1-2021**ARI**

Nu ryger Mats i kachotten. Fandens idiot! Han er heldig med, at jeg ikke fik fingrene i ham, før panserne kom. Så havde han fået en uppercut lige i fjæset. Tag den, forbandede morder!

HELLE

Jannik, det var en god måde, du håndterede efterforskerne på. Da du fortalte dem, at Mats havde afsløret sine drab på Lasse, Michael og Sigrid – og du blev bakket op af Stefanie og Mette i dine udsagn – modtog du en velfortjent undskyldning af politiet, fordi de havde mistænkt dig for at stå bag drabene. Godt tænkt, at du sagde, at Mats må have afskaffet ligene, og at det ikke var dig.

Jeg vil også gerne sige undskyld til dig, Jannik.

Og til Ari og Nathan.

Jeg troede en overgang faktisk, at I havde lagt planer bag min ryg. Ronnie og jeg gættede på, at det var jer tre, der dræbte Lasse, Michael og Sigrid, mens Ronnie, Bastian og jeg sov.

Så undskyld, fordi jeg ikke troede på jer. Det burde jeg have gjort. Et hold er afhængigt af samarbejde og tillid. Jeg er taknemlig for, at vi nu fungerer som et team igen.

Og jeg tror ikke, der går lang tid, førend Mette kontakter dig, Jannik, for at lære dig bedre at kende.

NATHAN

Jeg har talt med Stefanie og Mette hele formiddagen, mens du sad og observerede os, Jannik.

Stefanie vil ikke anmelde dig. Hun har brug for en afslutning på det, du gjorde mod hende, men som hun sagde – du har fået din straf igennem Mats handlinger. Og hun vil ikke igennem en retssag, efter det jeg forklarede hende om bevisbyrde og ord mod ord.

Jeg havde et fremragende samarbejde med Helle om at håndtere Stefanie og Mette. Jeg fremlagde de hårde facts for at få Stefanie til at lade dig gå – og Helle viste Stefanie og Mette omsorg og talte med dem i lang tid om din glæde ved at opdage faderskabet til Mette. Helle fik gødet jorden for dig, Jannik, så de nu oprigtigt tror på, at du angrer din forbrydelse mod Stefanie.

RONNIE

Jeg har været stille, siden Sigrid døde. Jeg har ikke kunnet finde ord på grund af sorgen.

Hvis jeg kunne have gjort mine år med Sigrid om, ville jeg have gjort det hele på en anden måde. Hun fortjente bedre.

Jeg trænger til at komme ud at gå en lang tur i eftermiddag. Gå blandt de nøgne træer og mærke vinden mod mit ansigt. Måske kan det få mig til at heale.

BASTIAN

Jeg vil gerne med dig ud at gå en tur, Ronnie. Helle-mor, vil du ikke også med?

Kan vi tage hen og flyve med drager i parken? Jeg tror, at der er gang i den i dag med al det blæsevejr.

STEFANIE

”Hvad tror du, de siger til dig?” spurgte Mette med dirrende stemme og rettede blikket mod Stefanie.

”Det har jeg slet ikke fantasi til at forestille mig.”

”Det skal nok blive godt, mor. I løbet af de sidste måneder er du begyndt at kunne huske dine forældre, søskende og bedsteforældre bedre og bedre. Det vil du kunne mærke, når du møder dem. I vil sikkert hurtigt skabe bonding igen.”

”Ja, det vil vi sikkert, selvom de jo er blevet meget ældre end det, mine minder fortæller mig. Hovedsagen er, at du og jeg har det godt sammen.”

”Bliver vi i Danmark på længere sigt, tror du?”

Stefanie trak på skuldrene. ”Hvad synes du?”

”Jeg har jo fået nogle gode venner på universitetet og i Magasin. Så lad mig sige det sådan her: Jeg ville ikke have det mindste imod at blive.”

”Også for at lære Jannik at kende?”

”Hvis du ikke har noget imod det, mor?”

”Det er okay med mig. Så længe du ikke køber hans løgne om, at han angrrer, hvad han gjorde mod mig.”

”Tror du virkelig, at han løj over for dig?”

”Njah ... Måske har han en samvittighed. Måske har han decideret nogle sider i sig, der angrrer. Men han har også en side, som du ikke har lyst til at møde. Jannik kan være farlig, og kun så længe du er bevidst om dette, kan du sætte de grænser, der skal være imellem jer.”

”Ja, du har ret. Gruppemøderne i Ren Fremtid har lært mig en hel del om Jannik. Men han har virkelig også en rar og omsorgsfuld side. Og så kan han være så sjov.”

”Mmm. Så længe du bare mødes med ham en gang imellem, er det okay med mig. Blot ikke kom alt for tæt på, så ulven viser tænder.”

”Jeg passer på mig selv. Det lover jeg. Men mor, hvorfor anmelder du ham ikke for det, der skete på Höga? Når du nu ikke tror på, at han ang-
rer nok?”

”Der er noget inden i mig, der er mæt af det, der er sket den seneste måned. Tingene er faldet nok på plads for mig nu til, at jeg kan komme videre. At leve med Mats i alle de år – under konstant paranoia og hjernevask – det er først nu, jeg begynder at kunne slippe ham. Jeg har brug for at leve livet i tillid fra nu af.”

”Det er vel også den eneste måde, du kan leve på.”

”Du er så klog, min skat. Vi ser fremad nu, ikke baglæns. Og der er simpelthen ikke plads til at indlede en sag mod Jannik. Jo, hvis jeg var et andet sted i mit liv. Men jeg kan ikke nu. Ikke efter alt det, som Mats har gjort på mine vegne i hans vendetta mod Jannik. Hvis jeg fortæller alt til politiet, vil jeg aldrig slippe fri fra det, der skete. Det er ikke, fordi jeg bare vil fortrænge. Tværtimod. Jeg kan bare mærke, at jeg har brug for ro. Og så længe du kender sandheden, har jeg dig at tale med, og du kan tale med mig.”

”Men hvad nu, hvis du senere fortryder og vælger at gå til politiet alligevel? Er det fair over for Jannik at forlænge det, der måske er uundgåeligt? Og hvad hvis en af os får en kæreste? Skal vi så gå og gemme på den her frygtelige hemmelighed over for dem, vi elsker? For ikke at tale om din familie, som vi er på vej hen for at besøge nu? Tror du, når alt kommer til alt, at du kan nøjes med at fortælle dem en halv sandhed, hvor der kun er én skurk – nemlig Mats?”

Stefanie strammede grebet om rattet og kastede et kort blik på Mette, før hun atter rettede blikket mod landevejen. ”Som jeg anskuer det, er der en masse i min fortid og i vores fælles historie, som trænger til at blive bearbejdet ved at blive fortalt. Du kunne jo skrive en fiktiv roman om det, Mette. Så kan du både øve dig i at skrive, hvilket vel er et plus i løbet af din litteraturuddannelse på uni – og du kan fortælle vores historier i camoufleret form.”

”Tror du, det vil være nok for os?”

”Mon ikke, det vil være den katharsis, vi har brug for?”

Mette kneb kærligt Stefanie i armen.

Stefanie drejede ind ad den villavej, hun var vokset op på. Der var tændte stearinlys i stuevinduet. Hun kunne svagt skimte nogle skikkelser bag ruden. Smilet indtog hendes ansigt og fik skuldrene til at dale.